

Duhovit naslov novoga dvostrukog albuma "Zabranjenog pušenja" *Hodi da ti čiko nešto da*, s dva CD naslovljena *Se kličem Mujo* i *Se kličem Suljo* i u glazbenom i poetičkom smislu izvrsno sažima sadržaj novog materijala "pušača". Naime, upravo bi se ironija, ambivalencija i nostalgija, prožete suptilnom, ali nikad patetičnom "bosanskom" osjećajnosti mogle izdvojiti kao provodni motiv svih pjesama.

Žestoka rock svirka Seje i ekipe, u kojoj dominiraju gitare i klavijature, gotovo je u potpunosti očišćena od "world music" efekata i sevdalinskog kolorita (izuzev u ironijskoj funkciji) i neodoljivo podsjeća na zvuk iz "zlatnog doba" benda sredinom 80-ih. To će svakako oduševiti pušačke nostalgičare, no ipak se stječe dojam da momci ovoga puta nisu iskoristili priliku da kritički preispitaju i u postmodernističkoj maniri "dekonstruiraju" vlastitu muzičku baštinu.

Kad je riječ o tekstovima novih pjesama, poveznicu sa starim "Pušenjem" iznova predstavlja vrlo izražena političnost, no ne više u vidu eksplicitne i subverzivne kritike, već više u obliku lucidne rezignacije, pomirljivog detektiranja poslijeratnog "stanja stvari".

Novina, a ujedno i najveća kvaliteta Sexonove političke poezije je kontrastiranje "zapadnih" i "balkanskih" društvenih i političkih ikona, modela i praksi koje razotkriva paradoksalnu sličnost navodno nesumjerljivih svjetova (*Pravo zajebani DJ iz Chicaga, OK Diane, Haag, Domovina*). Pjesme se, osim toga, mogu shvatiti i kao svojevrsna kronika bosanske svakodnevice razapete između eskapizma, konformizma, nasilja, profiterstva (*Mali motač jointa, Bife Neretva, Impossible is Nothing, Takvim sjajem, Igrač s brojem dva, Džeki*), ali i ljudske solidarnosti, izdržljivosti i upornosti (*Sigurna vremena, Pred zatvorenim šankom, Agregat*), unatoč ili baš zbog krajnje deziluzioniranosti, gubitku vjere u "bolju budućnost". Simptom takvog poimanja svijeta, ali i jedini izraz slabosti jest nostalgija, zarobljena u opreci "nekad" i "sad" (*Nema više, Dobro dvorište, Laku noć stari, Mejtaš*).

Stoga ovaj album, koji efektno zaokružuje čitav opus "Zabranjenog pušenja", u neku ruku predstavlja i svojevrsni *hommage* bosanskoj liminalnosti, premrežavanju različitoga, neskladnog i isključivog eksplozivnoj dijalektici nasilja i erotizma (*Hodi da ti čiko nešto da*). Ali uvijek s (auto)ironijskim odmakom, kao što se lijepo vidi iz dnevnika osmogodišnje Maje M. Majo, stvarno si zaslužila bombon!

Zrinka Blažević